TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2016. gada 13. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/21/EK — 4. panta 1. punkts — Tiesības pārsūdzēt valsts regulatīvās iestādes pieņemtu lēmumu — Efektīvs pārsūdzības mehānisms — Valsts regulatīvās iestādes lēmuma paturēšanā spēkā, kamēr nav zināms pārsūdzības rezultāts — Valsts regulatīvās iestādes lēmumu atceļoša valsts tiesas nolēmuma iedarbība laikā — Iespēja valsts regulatīvās iestādes lēmumu atcelt ar atpakaļejošu spēku — Tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principi

Lieta C-231/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 18. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 21. maijā, tiesvedībā

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ,

Petrotel sp. z o.o. w Płocku

pret

Polkomtel sp. z o.o.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*]

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* vārdā – *L. Ochniewicz, radca prawny*,

— *Petrotel sp. z o.o. w Płocku* vārdā – *K. Stompel, adwokat*,

— *Polkomtel sp. z o.o.* vārdā – *E. Barembruch, radca prawny*,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – poļu.

— Eiropas Komisijas vārdā – *G. Braun*, kā arī *J. Hottiaux* un *L. Nicolae*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 14. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV 2002, L 108, 33. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/140/EK (OV 2009, L 337, 37. lpp.), (turpmāk tekstā – "Pamatdirektīva"), 4. panta 1. punkta pirmās daļas pirmo un trešo teikumu un otro daļu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp, no viena puses, *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* (Elektronisko komunikāciju biroja priekšsēdētājs, turpmāk tekstā – "*UKE* priekšsēdētājs") un *Petrotel sp. z o.o. w Płocku* (turpmāk tekstā – "*Petrotel*") un, no otras puses, *Polkomtel sp. z o.o.* par lēmumu, ko *UKE* priekšsēdētājs pieņēmis šo abu uzņēmumu starpā esošajā strīdā jautājumā par balss zvanu savienojuma pabeigšanas tarifiem, ko *Polkomtel* piemēro savā mobilās telefonijas tīklā.

Atbilstošās tiesību normas

3 Tiesības pārsūdzēt valsts regulatīvās iestādes (turpmāk tekstā – "VRI") pieņemtu lēmumu reglamentējošā Pamatdirektīvas 4. panta 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis nodrošina to, ka valstī darbojas efektīvs mehānisms, lai jebkuram lietotājam vai uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus un ko ir ietekmējis [VRI] lēmums, būtu tiesības pārsūdzēt lēmumu pārsūdzības iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm. Šai iestādei, kas var būt tiesa, ir attiecīga lietpratība, lai tā varētu efektīvi pildīt savas funkcijas. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiek pienācīgi ņemti vērā lietas apstākļi un ka ir izveidots efektīvs pārsūdzības mehānisms.

Kamēr nav zināms pārsūdzības rezultāts, [VRI] lēmums paliek spēkā, ja vien saskaņā ar valsts tiesību aktiem netiek noteikti pagaidu pasākumi."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

4 Kādā pirms pamatlietas notikušā procedūrā *UKE* priekšsēdētājs, veicis konkrētā tirgus analīzi, 2008. gada 30. septembrī pieņēma lēmumu, kurā *Polkomtel* kā uzņēmumam ar būtisku ietekmi konkrētajā tirgū tika uzlikts pienākums tarifus par balss zvanu savienojuma pabeigšanu savā mobilās telefonijas tīklā pielāgot šajā lēmumā noteiktajam līmenim (turpmāk tekstā – "2008. gada 30. septembra lēmums"). *Polkomtel* šo lēmumu pārsūdzēja tiesā.

5 Kamēr 2008. gada 30. septembra lēmuma pārsūdzības lieta tika izskatīta tiesā pēc piekritības, *Polkomtel* rīkoja sarunas ar *Petrotel* tostarp jautājumā par izmaiņām tarifos par balss zvanu savienojuma pabeigšanu savā mobilās telefonijas tīklā. Tā kā šie uzņēmumi nepanāca vienošanos, *UKE* priekšsēdētājam tika iesniegts pieteikums izšķirt šo uzņēmumu starpā esošo strīdu.

6 Ar 2009. gada 17. marta lēmumu, ar kuru tiek izpildīts 2008. gada 30. septembra lēmums, *UKE* priekšsēdētājs izšķīra šo strīdu, tostarp grozot *Petrotel* un *Polkomtel* starpā noslēgtā līguma nosacījumus jautājumā par tarifiem par balss zvanu savienojuma pabeigšanu *Polkomtel* mobilās

telefonijas tīklā (turpmāk tekstā – "2009. gada 17. marta lēmums"). Šajā lēmumā *UKE* priekšsēdētājs uzlika *Polkomtel* pienākumu pielāgot savus tarifus līmenim, ko viņš bija noteicis 2008. gada 30. septembra lēmumā. Arī 2009. gada 17. marta lēmumu *Polkomtel* pārsūdzēja *Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Varšavas apgabaltiesa – Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības tiesa, Polija).

7 Kamēr 2009. gada 17. marta lēmuma pārsūdzības lieta atradās izskatīšanā, 2008. gada 30. septembra lēmums tika atcelts ar *Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Varšavas apgabaltiesa – Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības tiesa) 2011. gada 23. marta spriedumu, kas ar *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšavas Apelācijas tiesa, Polija) 2012. gada 30. janvāra spriedumu tika atstāts negrozīts.

8 Ar 2012. gada 26. oktobra spriedumu *Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Varšavas apgabaltiesa – Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības tiesa) atcēla arī 2009. gada 17. marta lēmumu, pamatojoties uz to, ka šim 2008. gada 30. septembra lēmumu īstenojošajam lēmumam vairs nav pamata, jo 2008. gada 30. septembra lēmumā paredzētie pienākumi ir atcelti ar atpakaļejošu spēku. Tāpēc tā uzskatīja, ka 2009. gada 17. marta lēmuma atcelšanas rezultātā vienlīdz ar atpakaļejošu spēku ir atcelts *Polkomtel* pienākums pielāgot savus tarifus 2008. gada 30. septembra lēmumā noteiktajam līmenim.

9 Šo *Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Varšavas apgabaltiesa – Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības tiesa) 2012. gada 26. oktobra spriedumu *UKE* priekšsēdētājs un *Petrotel* pārsūdzēja apelācijas kārtībā *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšavas Apelācijas tiesa), kuras 2013. gada 19. septembra spriedumā šīs apelācijas sūdzības tika noraidītas, pamatojoties tostarp uz to, ka šajā lietā nav piemērojami Polijas administratīvo tiesu judikatūrā noteiktie administratīvā procesa principi, ka administratīva lēmuma atcelšanai ir tikai *ex nunc* tiesiskās sekas. Par šo spriedumu *UKE* priekšsēdētājs un *Petrotel* iesniedza kasācijas sūdzību *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa).

10 Iesniedzējtiesa piekrīt *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšavas Apelācijas tiesa) nostājai, uzskatot, ka iepriekšējā punktā minēto administratīvā procesa principu piemērošana apstākļos, kādi ir izskatāmajā lietā, neļauj nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. panta un Pamatdirektīvas 4. panta izpratnē. Tās ieskatā, bija gluži loģiski pamatoti, ka jautājumā par 2008. gada 30. septembra lēmuma atcelšanas sekām šo ar elektronisko komunikāciju regulējumu saistīto lietu izskatošās tiesas rod autonomu risinājumu.

11 Tā paskaidro, ka atbilstoši šim risinājumam tiesa, kas izskatīja prasību par 2009. gada 17. marta lēmumu, kurš bija tūlītēji izpildāms un ar kuru tika izpildīts 2008. gada 30. septembra lēmums, varēja šā nupat minētā lēmuma atcelšanas rezultātā vai nu grozīt tarifus par balss zvanu savienojuma pabeigšanu mobilās telefonijas tīklā laikposmam, uz kuru attiecas 2009. gada 17. marta lēmums, vai arī šo lēmumu atcelt, atceļot pienākumu piemērot šos attiecīgajam laikposmam noteiktos tarifus. 2009. gada 17. marta lēmuma atcelšana, tās ieskatā, neapdraudot elektronisko komunikāciju jomā esošo Savienības tiesību iedarbību un ļaujot VRI pieņemt jaunu lēmumu, kurā noteikts līmenis, kādā jābūt tīklu nodrošinošo uzņēmumu līgumā paredzētajiem tarifiem par balss zvanu savienojuma pabeigšanu mobilās telefonijas tīklā 2009. gada 17. marta lēmumā aptvertajā laikposmā.

12 Tomēr, tā kā *Petrotel* apgalvo, ka 2009. gada 17. marta lēmums ir atstāts spēkā Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē un ka 2008. gada 30. septembra lēmuma atcelšanai nevar būt *ex tunc* tiesisku seku, iesniedzējtiesa prāto par to, vai šajā tiesību normā ir noteikts kāds ierobežojums dalībvalstu procesuālajai autonomijai, un šaubās par to, kā saprotama efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa īstenošana šā panta izpratnē, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. pantu.

13 Tāsprāt, uzskatot, ka efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa rezultātā ir ļaujams grozīt vai atcelt VRI lēmumu ar atpakaļejošu spēku, tiktu nodrošināts līdzsvars starp elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu regulējuma jomā esošo Savienības tiesību efektivitātes principu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu un nebūtu pretrunā tiesiskās noteiktības vai tiesiskās paļāvības aizsardzības principiem.

14 Šajos apstākļos *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta [pirmās daļas] pirmais un trešais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja elektronisko komunikāciju tīklu nodrošinošs uzņēmums apstrīd VRI lēmumu par tarifiem par zvanu pabeigšanu minētā uzņēmuma tīklā ([pirmais lēmums]) un tam sekojošo VRI lēmumu, ar kuru tiek grozīts līgums starp [pirmā] lēmuma adresātu un citu uzņēmumu tādējādi, ka šā cita uzņēmuma maksātie tarifi par zvanu pabeigšanu [pirmā] lēmuma adresāta tīklā tiek pielāgoti [pirmajā] lēmumā noteiktajiem tarifiem (izpildes lēmums), valsts tiesa, kas konstatē, ka [pirmais] lēmums ir ticis atcelts, nedrīkst – ievērojot Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta [otro daļu] un tā uzņēmuma, kura labā ir pieņemts izpildes lēmums, no tiesiskās paļāvības un tiesiskās noteiktības principiem izrietošās intereses – atcelt izpildes lēmumu, vai arī Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta [pirmās daļas] pirmais un trešais teikums, [lasot to] saistībā ar Hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesa drīkst atcelt VRI izpildes lēmumu un līdz ar to atcelt tajā uzliktos pienākumus attiecībā uz laiku pirms tiesas nolēmuma pasludināšanas dienas, ja, tāsprāt, šādi ir jārīkojas, lai nodrošinātu, ka tiesā tiek efektīvi aizsargātas tā uzņēmuma tiesības, kurš ir apstrīdējis to VRI lēmumu, ar kuru tiek nodrošināta to pienākumu izpilde, kas ir paredzēti vēlāk atceltajā [pirmajā] lēmumā?"

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

15 *Polkomtel* apgalvo, ka jautājums, ko uzdevusi *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) neesot pieņemams tāpēc, ka, pirmkārt, iesniedzējtiesa neprecizē piemērojamās Polijas tiesību normas un konkrēti neizklāsta, kā valsts tiesību normas tā saista ar Savienības tiesību normām, kuras tā lūdz interpretēt, un, otrkārt, uzdotais jautājums ir vispārīgs un hipotētisks, jo tajā tiek lūgts vispārīgi izvērtēt, kādas tiesiskas sekas ir VRI lēmumu atceļošam valsts tiesas nolēmumam, lai gan šāds izvērtējums nav vajadzīgs, lai izspriestu pamatlietu.

16 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdod pašas noteicamā tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu kontekstā, kura pareizība Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības prezumpcija. Valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2016. gada 16. aprīlis, *Polkomtel*, C-397/14, EU:C:2016:256, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Taču šajā gadījumā tas tā nav. Proti, pirmkārt, iesniedzējtiesas nolēmumā ir sniegts pietiekams gan faktisko un tiesisko lietas apstākļu, gan Polijas tiesu judikatūras izklāsts, lai ļautu saprast uzdotā jautājuma tvērumu. Otrkārt, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu skaidri izriet, ka iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Pamatdirektīvas 4. panta 1. punktā valsts tiesai ir ļauts ar atpakaļejošu spēku atcelt VRI lēmumu, un ka atbilde uz šo jautājumu tai ir vajadzīga, lai izspriestu par kasācijas sūdzībām, kas iesniegtas par *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšavas Apelācijas tiesa) spriedumu, ar kuru 2009. gada 17. marta lēmums ir atcelts ar atpakaļejošu spēku.

18 Tādēļ uzdotais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

19 Savā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta pirmās daļas pirmais un trešais teikums un otrā daļa, lasot tos kopsakarā ar Hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesai, kas izskata VRI lēmuma pārsūdzības lietu, ir jābūt tiesīgai šo lēmumu atcelt ar atpakaļejošu spēku, ja, tāsprāt, šādi ir jārīkojas, lai nodrošinātu pārsūdzošā uzņēmuma tiesību efektīvu aizsardzību.

20 Uzreiz jānorāda, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka Pamatdirektīvas 4. pantā izpaužas Hartas 47. pantā garantētais efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips, atbilstoši kuram dalībvalstu tiesām ir jānodrošina indivīdiem no Savienības tiesībām izrietošo tiesību aizsardzība (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 22. janvāris, *T-Mobile Austria*, C-282/13, EU:C:2015:24, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Tādējādi Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta pirmās daļas pirmajā un trešajā teikumā dalībvalstīm ir noteikts pienākums paredzēt efektīvus pārsūdzības mehānismus, kas ļauj jebkuram lietotājam vai elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus nodrošinošam uzņēmumam, kuru ir ietekmējis VRI lēmums, šo lēmumu pārsūdzēt. Šā paša punkta otrajā daļā ir teikts, ka, kamēr nav zināms pārsūdzības rezultāts, VRI lēmums paliek spēkā, ja vien saskaņā ar valsts tiesību aktiem netiek noteikti pagaidu pasākumi.

22 Minētajā Pamatdirektīvas 4. panta 1. punktā nav noteikta kāda īpaša procesuāla kārtība, kādā izpildāms pienākums nodrošināt efektīvas pārsūdzības mehānismu, un tajā nav reglamentēts, kāda iedarbība laikā ir VRI lēmumu atceļošam valsts tiesas nolēmumam.

23 Tā kā šajā jomā nav Savienības tiesiskā regulējuma, principā dalībvalstu ziņā, izmantojot savu procesuālo autonomiju un ievērojot no līdzvērtības un efektivitātes principiem izrietošās prasības, ir paredzēt procesuālo kārtību, kas piemērojama tādā pārsūdzībā kā pamatlietā aplūkotā (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2010. gada 18. marts, *Alassini* u.c., no C-317/08 līdz C-320/08, EU:C:2010:146, 47. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2013. gada 27. jūnijs, *Agrokonsulting*, C-93/12, EU:C:2013:432, 35. punkts).

24 Tomēr, kā izriet no šā sprieduma 20. punkta, Pamatdirektīvas 4. panta 1. punktā, kurā ir paredzēts pienākums nodrošināt efektīvu pārsūdzības mehānismu, izpaužas Hartas 47. pantā nostiprinātais princips, ka indivīdiem no Savienības tiesībām izrietošajām tiesībām ir jābūt efektīvi aizsargājamām tiesā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 13. marts, *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163, 44. punkts), kurš ir jāievēro ikreiz.

25 Tāpēc valsts tiesai, kas izskata VRI lēmuma pārsūdzības lietu, ir jābūt tiesīgai šo lēmumu atcelt ar atpakaļejošu spēku, ja, tāsprāt, šādi ir jārīkojas, lai nodrošinātu pārsūdzošā uzņēmuma tiesību efektīvu aizsardzību.

26 Šī iespēja Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta otrajā daļā netiek nekādi nedz izslēgta, nedz ierobežota.

27 Proti, no šīs tiesību normas vienīgi izriet, ka VRI lēmuma pārsūdzībai nav apturošas iedarbības, ja vien saskaņā ar valsts tiesībām nav noteikti kādi pagaidu pasākumi. Tātad procedūras gaitā VRI lēmums principā ir piemērojams, kas gan neizslēdz iespēju šīs procedūras noslēgumā šo lēmumu atcelt ar atpakaļejošu spēku, ja valsts tiesa uzskata to par vajadzīgu, lai nodrošinātu pārsūdzošā uzņēmuma tiesību efektīvu aizsardzību.

28 Turklāt, kā norāda iesniedzējtiesa, valsts tiesas iespēja atcelt VRI lēmumu ar atpakaļejošu spēku neliedz ievērot tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus.

29 Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesiskās noteiktības princips, no kura izriet tiesiskās paļāvības aizsardzības princips, prasa, pirmkārt, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un, otrkārt, lai to piemērošana būtu paredzama tiesību subjektiem (šajā ziņā skat spriedumus, 2009. gada 10. septembris, *Plantanol*, C-201/08, EU:C:2009:539, 46. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2015. gada 11. jūnijs, *Berlington Hungary* u.c., C-98/14, EU:C:2015:386, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta otrās daļas formulējumā ir skaidri redzams, ka pārsūdzētais VRI lēmums saskaņā ar šo tiesību normu paliek spēkā tikai tik ilgi, kamēr vēl nav zināms pārsūdzības rezultāts. Šajos apstākļos saimnieciskās darbības subjekti, kas ir puses tādā pārsūdzībā kā minētās direktīvas 4. panta 1. punktā paredzētā, nevar tiesiski paļauties uz apstākli, ka gadījumā, ja tiks atcelts attiecīgais VRI lēmums, šai atcelšanai nebūs *ex tunc* tiesisko seku.

31 Ievērojot visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta pirmās daļas pirmais un trešais teikums un otrā daļa, lasot tos kopsakarā ar Hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesai, kas izskata VRI lēmuma pārsūdzības lietu, ir jābūt tiesīgai šo lēmumu atcelt ar atpakaļejošu spēku, ja, tāsprāt, šādi ir jārīkojas, lai nodrošinātu pārsūdzošā uzņēmuma tiesību efektīvu aizsardzību.

Par tiesāšanās izdevumiem

32 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/140/EK, 4. panta 1. punkta pirmās daļas pirmais un trešais teikums un otrā daļa, lasot tos kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesai, kas izskata valsts regulatīvās iestādes lēmuma pārsūdzības lietu, ir jābūt tiesīgai šo lēmumu atcelt ar atpakaļejošu spēku, ja, tāsprāt, šādi ir jārīkojas, lai nodrošinātu pārsūdzošā uzņēmuma tiesību efektīvu aizsardzību.

[Paraksti]